

אחד. ושמות בורות תפן, מי השים? תפארת, שבתו תפארת ישראל. וכל בשלה עפר הארץ - זה כי גבורה. ו שקל בפהלן הרים - אלה הם שאר הפתרים שנתקאים הרי אפרנסמן זה. וגבועות במאזנים - אלו שאר המרכבות מהחותנות מהם.

בא וראה, בשעלן, מה זה בשעלן? זו רוח חכמה. שבך שנייה, שעלה הסבך באפרילון שקוועים. ושמות בורת תפן, מי הזרת? אלו אותם (משמעותם) שעירים שנפתחו והחפיצו לכל האדריכים, כמו שנאמר וורתי פרש על פניהם וגוי. וכל בשלה, מי השליש? רחמיים, שלמות הכל. ו שקל בפהלן, מה זה פלט? אמר רבי שמואל, שבתו מאזני צדק. אני צדק. עוד אמר רבי שמואל, הדברים הלו בשעור של יוצר הכל באנו.

אמר רבי אלעזר, מזה נשמע שיעקב יצא מתוך דין קשה, שהרי יצחק דין קשה אתחז לחילוקן. אמר לו רבי שמואל, וזה הוא לבדו? והרי יצחק יצא מתוך חסד, וכך כלם, דין יוציא מתוך רחמיים, ורחמיים מדין. אברם ירש ירושת חסד, והוא יצחק בדין מתוך חסד. יעקב יצא ברחמיים מתוך קשה, וכך הוא בדין הקשה, והוא יונק זה מזה, למעליה זה מזה, ויונק זה מזה, עד שנודע שהכל הוא אחד, ומאחד תלוים כלם, והכל נמצא אחד. ברוך שם לולם ולעלמי עולם.

אמר רבי אלעזר, nondu שאין שלמות אלא בשאחו זה מזה, (אחד) וזה אוחזו בשינויים לשכל את הכל, כמו יעקב, והינו שבתו מבירת מן הקאה אל הקאה. שנינו, כל זה לא וקרא אלא מצד שלנו, ומצד שלנו הכל נודע. שהרי

(ישעה מ) ושמות בורת תפן, מאן שםים. תפארת. דכתיב תפארת ישראל. וכל בשליש עפר הארץ. דא הוא גבורה. ו שקל בפהלן הרים, אלין איינון שאר כתרין, דאקרון טורי אפרנסמנא דכיא. וגבועות במאזנים, אלין שאר רתיכין פתאיין מניה.

תא חי, בשעלן, מאן שעלו. דא רוח חכם תא דהכי תנין, שעלא דקייטרי בקייזפא שקיין. ושמות בורת תפן, מאן זרת. אלין איינון (משמעותם) פרעון דאת אמר (מלאיכים) וזרית פרש על סטרין, כמה דאת אמר (מלאיכים) וזרית פרש על פניכם וגוי. וכל בשליש, מאן שליש. רחמי. שלימוטה דכלא. ו שקל בפהלן, מאן פלט, אמר רבי שמואל, דכתיב, (וירא ט) מאזני צדק. אני צדק.תו אמר רבי שמואל, הגי מילוי בשיעורא (דף קע"ז ע"א) דיוצר כלא אויקמןא.

אמר רבי אלעזר, שמע מינה, דיעקב מגו דינא קשיא נפיק, דהא יצחק דינא קשיא, אחיד להוליה. אמר ליה רבי שמואל, ודא הוא בלחודי, זהה יצחק מגו חסד נפק, והכי בלהו, דינא מגו רחמי נפקא, ורחמי מדינא. אברם ירית אחסנא דחסד, נפק יצחק בדינא מגו חסד. יעקב נפק ברחמי, מגו דינא קשיא, וכך הוא לעילא, דא מון דא, וינקא דא מון דא, עד דاشתמודע כלא דהו חד, ומחד תלין בלהו, וכלא אשתקה חד.

בריך שם לעלם ולעלמי עולם. אמר רבי אלעזר, אשתמודע, דלית שלימוטה אלא כד אחיד דא מון דא, (ס"א ומד) ודא אחיד בתרויהו, לשכללא כלא, בגין יעקב, והיינו דכתיב מברחת מן הקאה אל הקאה. התאנה, قولוי הא לא אתגרי אלא מסתרא דילן, ומסתרא דילן אשתמודע כלא.

בזה למעלה) ולמעלה הכל עולה בمسئל אחד, לא שווה ולא ישפנה, כמו שכתוב (מלאכיה ו) אני ה' לא שניתי. אמר רבי יהודה, כל המנורות מאירות מאחדות ותליות מאחד, והמנורות הן הכל אחד, שהרי לא רצוי להפריד, וממי שפפרדיםгалו נפרד מתי קעולם.

אמר רבי יצחק, כתוב (ישעה ג) ונמתי נערים שיריהם ותעלולים ימשלו בם, הינו שכתוב (שמות כה) ועשית שנים ברבים זהב. כתוב (שמואל ב-ב) ישב הכרבים, וכ כתוב (שם בכ) וירכב על כרוב ויעז. ישב הכרבים - פשׁוֹרָה להתישב בשלמות, כתוב ישב הכרבים. (שנמצא בשלמות) וכל שורה ולא מתישב הפלך בכסא, כתוב יושב בשלהות, וירכב על כרוב, אחד, שלא מתישב הפלך בכסא. ישב הכרבים - שנים.

אמר רבי יוסי, אווי לעולם כשרוב אחד מחוזר פניו מחברו, שהרי כתוב וגיניהם איש אל אחיו, כשהיה שלום בעולם. אמר רבי יצחק, הרי שניינו, (יקרא יח) ערחות אביך וערות אמך לא חגלה. אווי למי שטגלחה ערונות. כמו זה כתוב ביעקב, מברמת מן הקאה אל הקאה. אשר חלכם של ישראל שהקדושים ברוך הוא משפטם בתשבחתם כמו שלמעלה, שבותם (ישעה מה) ישראל אשר בה אתחפער.

שנינו, אמר רבי יצחק, ביום הראשונים היה אדם אומר לחברו: אמר לי דבר אחד מהתורה וטלמנה בסוף. עכשו אומר אדם לחברו, טלמנה בסוף ועסוק בתורה. ואין מי שישיג, ואין מי שירפין איזנו, פרט לאותם מעטים (וירעים) קדושים עלינוים שהקדושים ברוך הוא משפטם

(ס"א דהא בחאי לעילא) ולעילא כלל באחד מתקלא סלקא. לא שני, ולא ישתני, כמה דכתיב, (מלאכיה ו) אני יי' לא שניתי. אמר רבי יהודה, כל הון בוצינין נהירין מהד, ומחד פלין, ובוצינין אינו הדר בלא. זה לא בעו לאתקרשא, ומאן דפרקיש לו, פאלו אתקפרש מן חי עולם.

אמר רבי יצחק, כתיב (ישעה ג) ונמתי נערים שיריהם ותעלולים ימשלו בם, הינו דכתיב, (שמות כה) יושב הכרובים, וכ כתיב (שמואל א-ד) יושב הכרובים, פ"ד וירכב על כרוב ויעז. יושב הכרובים, פ"ד שRIA לאתיישבא בשלימותה, כתיב יושב הכרובים. (ס"א בר אשכח בשלימותה) וכך לא שRIA, ולא אתיישבא מלכא בכרסיא, כתיב וירכב על כרוב חד, דלא אתיישבא מלכא בכרסיה. יושב הכרובים תרי.

אמר רבי יוסי, ווי לעולם, כד חד כרוב אהדר אנפה מהבריה, דהא כתיב ובוניהם איש אל אחיו, כד הו שלם בעולם. אמר רבי יצחק, הא תנינן (ויקרא יט) ערחות אביך וערות אמך לא חגלה, ווי למאנ דגלי עריתיהן. בגונא דא כתיב ביעקב, מבריתך מן הקאה אל הקאה. זפאה חולקיהן דישראאל, דקודשא בריך הוא משתחב בתשבחתיהו בגונא דלעילא, דכתיב (ישעה מט) ישראל אשר בך אתחפער.

האנא אמר רבי יצחק, ביום קדמאי, היה בר נש אמר להבריה, אםא לי מלה חדא דאוריתא, וטלמנה בסוף. השטא אמר בר נש להבריה, טולמנה בסוף ואשתדל באורייתא, וליית מאן דישגה, וליית מאן דירפין אודינה, בר אינון זעירין (נ"א זעירין) קדיישי